

Вижда се какъ, ту тукъ, ту другаде, се спиратъ. Но нищо повече не може да се чуе: отъ всички редици, отъ всички части и полкове се подема ура, бурно, възторжено и стихийно, ура, отъ което сякашъ още повече се разлюляватъ пламъцитъ на пожара. Надалечъ по фронта още препуска групата конници. Все по-бурно и по-високо ура. Ярка свѣтлина огръва възторженитъ лица, запаленитъ очи, неспокойнитъ коне и високо надъ тѣхъ изправенитъ щандарти. Има нѣщо подобно въ една картина на Верещагина, но нейнитъ ефекти оставатъ слаби. Такава сцена не знае въ мрачната си лѣтопись дори и великата Запорожска Сѣчъ.

Многобройната тълпа пленници стои мълчелива, неподвижна, вцепенена. Това ура пада като буря върху нея, гнети я, принизява я къмъ земята. Малко по-напредъ, както изисква чинътъ му, стои майоръ Крачунеско. Лицето му е бледно, униформата измачкана и разкъсана. Нещастията възраждатъ душитъ и правятъ най-обикновенитъ умове способни на ясновидство: тоя пленникъ забравяше собствената си участъ и виждаше друга и по-страшна гибель. Блѣсъкътъ отъ пожара огръваше лицето му: той плачеше.
